

NOC PADAJÍCÍCH TAŠEK

V noci tekly z nebe proudy vody a byl velký vítr. Celým domem to fučelo a hučelo jako na strašidelném hradě při výročním sletu čarodějnic. Pak se zdálo, že běsnění na chvíli utichlo, jenže než se domem stačila rozlít klidná noční pohoda, bylo to zpátky.

„Já tyhle podzimní vichry tak nemám ráda,“ vzdychla maminka a obrátila se v posteli na druhý bok.

„Já je přímo nenávidím,“ pokýval tatínek souhlasně hlavou a taky se chystal obrátit na druhý bok.

Jenže vtom se ozval zvuk, jako když po šikmé střeše jejich domku sjíždí uvolněná taška z pálené hlíny. A opravdu, vzápětí bylo slyšet třesknutí, jak dopadla na dlážděnou terasu před domem a rozbila se. A hned za ní druhá a potom i třetí.

„Už je to tu zase,“ zavyl zoufale tatínek a štrachal se z postele jako vorvaň toužící se dostat z mělčiny na volné moře.

Když konečně stál na nohou, natáhl si přes pyžamo policejní uniformu a vklouzl do bačkor se znáčkem supermana. Vyšel na chodbu a s povzdechem stoupal po schodech k podkrovnímu bytu babičky Hermíny.

„Pojď dál,“ křikla na něj přes dveře a tatínkovi bylo jasné, že už ho čeká.

Když vstoupil do ložnice, seděla babička v květované noční košili na posteli, na hlavě měla červenou koupací čepici se schlíplou bambulí a na klíně lavor. Ten se zvolna plnil vodou, jak do něj dírou po uvolněných taškách vesele přšelo.

„Někdy si říkám, že kdyby na tomhle místě stála místo postele vana, byl by život mnohem hezčí,“ bručel tatínek.

„Bohumíre, o tom už jsme mluvili mockrát. Když můj děda Mojmir tenhle dům dostavěl, pozval si pana Vaňáska z Mokropes. Ten přišel s virgolí a určil, kde je v domě nejvhodnější mís-

to k spánku. A to místo je právě tady. Spal tu můj děda, spal tu můj tatínek a teď tu spím já,“ oddeklamovala babička Hermína a přitom poposedávala rozčileně na posteli, až trochu vody vyšplouchlo z latoru na polštář. „No vidíš, co děláš,“ osopila se na syna. „Náhradní tašky jsou v prádelníku, tam, co vždycky. Tak tu díru zadělej, ať můžeme zase spát.“

Tatínek už raději mlčel a z prádelníku vyndal tři nové střešní tašky. V duchu si povzdychl, že brzy bude třeba objednat další zásoby, a vylezl na připravenou stoličku pod střešním oknem, z kterého se díra dala docela dobře záplatovat. Navyklými pohyby, téměř v polospánku, díru zacelil, zavřel okno a s bručavým *Dobrou!* opustil babiččinu ložnici.

Miloš, Leoš a Oldřiška neměli o celé noční akci ani tušení. Ne že by ji nikdy nezažili. Naopak, mockrát! Do postele babičky

Hermíny přšelo každou chvílí. A pokaždé spadly tři tašky z jednoho stejného místa. To bylo na celé věci nejpodivnější. Těch pokrývačských firem, co se u nich už vystřídalo! Těch řemeslnických mistrů i všelijakých domácích kutilů! Jednou chtěl tatínek dokonce přivést i šamana, kterého na oddělení vyšetřovali, že řídil pod vlivem zaříkávadel afrického

kmene Zulu. Ale maminka prohlásila, že takový blázen jí nesmí přes práh, takže šaman zaplatil blokovou pokutu a v klidu zmizel neznámo kam, aniž by si díru ve střeše jen prohlédl, natož aby uplatnil svůj magický vliv. Tatínek pak občas zkoušel volat hasiče, záchranáře i kolegy z kriminálního oddělení. Nic nepomáhalo. Střecha u Mahdalíků byla prostě neopravitelná a děti braly zatékání do babiččiny postele jako zvláštnost jejich jinak celkem obyčejného domu.

Teď všichni tři spali ve svých postelích v dětském pokoji. Oldřiška objímala kolem krku Aminu, velkou plyšovou žirafu, která klečela u postele přesně tak, jak to žirafy umí, a její hebká hlava se tyčila vysoko nad lampičkou u nočního stolku.

Leoš ztěžka funěl, jak se mu zdálo, že ho po ulici pronásleduje kamenný drak z fontány, dští horký průduškový čaj s medem a drandí přitom na koloběžce.

A Milošovi celou noc před očima běhala čísla malé násobilky, obsahy čtverců a obvody trojúhelníků, asi jak se bál, že ho odpoledne v parku praštily do hlavy šišky a on kvůli tomu zítřejší písemku nenapíše.

Ale když ráno v domě zadrnčely budíky, nikdo si na události uplynulých hodin nevzpomněl.

